

**PREGÀRIA DE L'HORA SEXTA**  
**HOMILIA DEL SANT PARE**

*Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia (Barcelona)*  
*Dimarts, 9 de juny de 2026*

---

*Estimats germans i germanes,*

Amb gran goig començo la meva visita resant l'Hora sexta en aquesta Catedral amb tots vosaltres.

*El Concili Vaticà II defineix l'Ofici diví com «la veu de l'Esposa mateixa que parla a l'Espòs» (Sacrosanctum Concilium, 84) i «la pregària de Crist, que en unió amb el seu Cos, eleva al Pare» (ibíd.). També la lectura que hem escoltat subratlla que tots «hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos» (1Co 12,13). Aleshores podem deixar-nos ajudar, en la nostra reflexió, precisament per aquestes dues imatges: l'Esposa i el Cos.*

*La primera ens recorda que l'Església, i en particular aquesta assemblea, rica de dons i carismes i de la varietat de les històries de cadascú, és abans que res una Esposa estimada. Déu us ha volgut aquí, perquè estima en vosaltres i en el vostre estar junts una bellesa i una bondat úniques i sagrades. Ell us ha escollit a vosaltres per representar avui la “comunitat dels sants” (cf. 1Co 1,2) que és a Barcelona. I és amb aquesta consciència que us convido a renovar, concordes, el propòsit de caminar junts, tots, fidels i pastors, rere les petjades de Crist, cap a la plenitud de la vida. L'Església és fruit d'un acte d'amor que la precedeix i que ve de Déu i, abans que res, creix deixant-se estimar per Ell, unida, amb un cor humil i agraït, perquè només qui es deixa estimar per Déu pot construir, amb els altres, les obres de l'amor.*

*Pel que fa a això, el papa Francesc, no fa gaires anys, recomanava a aquesta comunitat diocesana començar «des de l'encontre amb Crist» per créixer «en fraternitat, en l'anunci de la Bona Nova de l'Evangelí» (Videomissatge amb motiu de la inauguració de la torre de la Mare de Déu de la basílica de la Sagrada Família, 8 de desembre de 2021), i, un any després, repetia als seminaristes d'aquesta mateixa arxidiòcesi, pelegrins a Roma: «No deixeu mai d'assaborir i rememorar aquest amor de predilecció que es vessa i es vessarà abundantment en el seu cor [...]. No apagueu mai aquest foc que us farà intrèpids predicadors de l'Evangelí» (Discurs a la comunitat del Seminari de Barcelona, 10 de desembre de 2022).*

*Les seves paraules indiquen el clima que estem cridats a difondre en els nostres ambients, en les famílies, en les parròquies, en els llocs de treball i de formació, en els ambients de la cúria i en qualsevol altre àmbit de vida: un clima de família, en què es viu junts, conscients de la filiació i de la crida comuna, solidaris, oberts, capaços de misericòrdia, de sacrifici, d'atenció recíproca, de perdó.*

Estimats amics, Barcelona, en aquest sentit, té una gran tradició d'Església. Ho recordava sant Joan Pau II quan, en la seva visita aquí, lloava «l'ànim acollidor que al llarg de la història ha dut als barcelonins i catalans, a tots vosaltres, a compartir la ciutadania humana i cristiana amb moltíssima gent» (*Àngelus*, Barcelona, 7 de novembre de 1982), i us animava a «proclamar davant l'Església que aquesta ciutat i aquesta regió són un lloc ampli i obert a la fraternitat cristiana» (*ibíd.*).

Amb les seves paraules trobem rostres de tants germans i germanes que entre vosaltres s'han entregat i s'entreguen per construir harmonia i comunió, més enllà de tota polarització. I també

avui hi trobem confirmació en la vitalitat de tantes obres d'anunci, de formació i de caritat de les quals tots vosaltres sou animadors i protagonistes.

*Això ens porta a la segona imatge en què volem aturar-nos: la del cos, objecte immediat de la lectura que hem escoltat (cf. 1Co 12,12-13). Si Crist és l'Espòs que ens va estimar primer, Ell és també el Cap al qual estem units com a membres d'un únic organisme, els uns al servei dels altres, «gent de tota tribu, llengua, poble i nació» (Ap 5,9), tots animats per l'acció del mateix Esperit, tots cridats a la mateixa santedat. També això és important, perquè ens recorda que per a nosaltres treballar junts no és una elecció d'"estil", sinó una necessitat fisiològica, fundada en la gràcia concedida a cadascú «segons la mesura de la generositat del Crist» (Ef 4,7), i a la qual corresponem posant en joc els carismes rebuts en el respecte dels ministeris confiats. És l'Esperit qui, com a parts d'una única estructura viva, ens impulsa no només a lliurar-nos sense reserves allà on la Providència ens crida, sinó a fer-ho segons els dissenys de Déu, en l'obediència i la confiança.*

*Com en un cos, també entre nosaltres hi ha membres més forts i altres més febles, alguns visibles, que exerceixen funcions evidents cap a l'exterior, altres amagats, que actuen des de dins, en alguns casos sense aturar-se mai i complint funcions vitals, sense que ningú ni tan sols se n'adoni.*

*Són moltes les imatges amb què podríem il·lustrar la varietat i la importància dels rols i de les missions que trobem entre nosaltres, però el missatge és sempre el mateix: en la riquesa dels dons rebuts, som forts perquè estem units, i estem units perquè estem animats pel mateix Esperit, l'Esperit de Crist, que és Esperit de comunió per a la salvació de tots (cf. Ef 4,4). Per tant, és important, per a cadascun de nosaltres, no permetre que res destrueixi la unitat en què Déu ens ha constituït i cap a la plenitud del qual ens condueix dia rere dia.*

Barcelona és anomenada "Cap i Casal de Catalunya". Això dona a aquesta comunitat, i a tots vosaltres, barcelonins i catalans, una vocació i una responsabilitat especial per convertir-vos, amb l'ajuda de Déu, en constructors d'unitat.

Ara venerarem les restes de santa Eulàlia copatrona d'aquesta Catedral, d'aquesta Arxidiòcesi i d'aquesta Ciutat.

*Sant Agustí, parlant dels màrtirs, deia: «Que no ens sembli poca cosa ser membres d'aquell de qui ho van ser aquells amb qui no ens podem equiparar [...], obeïm el mateix Senyor [...], perseguim la mateixa caritat i abracem la mateixa unitat» (Sermó 280, 6).*

*Benvolguts germans i germanes: amb aquest esperit és que també nosaltres, en un món esquinçat per guerres i divisions, en una societat cada vegada més fragmentada i individualista, volem ser "màrtirs", és a dir, testimonis i profetes d'unitat, d'acollida, de concòrdia i de pau, fins i tot a costa de sacrificis i renúncies. Com la verge Eulàlia i tants altres màrtirs, volem respondre el nostre "sí", disposats, en allò que sigui necessari, a morir a nosaltres mateixos, a perdre'ns per retrobar-nos, a renunciar a allò superflu per construir sobre allò que és essencial i dura per sempre (cf. Mt 16,24-26).*

Això ens ensenya el Crucificat, a això ens conviden l'apòstol Pau i els exemples dels sants, això volem fer plegats, segons l'oració de Jesús al Pare, durant l'Últim Sopar: «Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,23).

Que Maria, Mare de l'Església i Mare de la unitat, ens ajudi a ser fidels a aquest compromís i a aquesta missió. «Mare de Déu de la Mercè, pregueu per nosaltres».